A°. 1843. N°. 91.

WOENSDAG, 15 NOVEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

ADVERTENTIEN.

TRANSPORTEN.

(25014) Den 16den October 1843. EXPLOICTEUR, aan HENDRIK GOUDMAN, van het Huis en Erf, aan de *Waterstraat*, Oude Wijk La. D. No 270, Nieuwe Wijk La. D. No. 85.

Den 25sten. Dezelve, aan H. DEGENHARO, van het Huis en Erf, aan de *Kromme Elleboogstraat*, Oude Wijk La. A. No. 92, Nieuwe Wijk La. A. No. 138.

Den 30sten. M. KERSTER, aan J. A. SERQUET, van het Huis, Erf en Achtergebouwen, aan de *Steenbakkersgracht*, Oude Wijk La. D. No. 627 Nieuwe Wijk La. E. No. 79.

Den 2den November. C. EMICKE, aan Jb. BENJ. DE VRIES, van den Grond *Abigaëlshoop*, aan het pad van *Wanica*

Idem. M. A. KEIJSER, Vendumeester, aan J. J. G. SPILKER, van den Grond *Oberbrug* en *Cronmonie*, c. a., aan de rivier *Suriname* en *Thorarica*, La. A No. 52.

Den 9den. EXPLOICTEUR, aan L. A DE MESQUITA, van het Huis en Erf, aan de *Saramaccastraat*, Oude Wijk La. D. No. 552, N. Wijk La. E No. 17.

Den 10den. J. F. ROUX en H. G ROUX qq P. J. N. VEREUL, eenige Chef van het Huis van Negotie te *Amsterdam*, onder de Firma van de Wed VEREUL EN ZOON, aan P. S. LEIJSNER en C. J. LEIJSNER, Executeuren in den Boedel A. F. GERDEMAN en Voogden over deszelfs Minderjarige Erfgenamen van *een derde* gedeelte in de Suiker Plantaadje *Schoonoord*, en *een derde* gedeelte in de verlatene Koffij-Plantaadje *Welgelegen*, c. a., beide gelegen aan de rivier *Commewijne*.

Idem. M. van J. BECKER, aan J. J. DE MESQUITA, van het Huis en Erf, aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, Nieuwe Wijk La. E. No. 217, Oude Wijk La. D. No. 418.

Paramaribo, den 12 November 1843.

De Griffier van het Geregtshof te *Suriname*,

A. VAN MEERTEN.

(28579) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 17den November 1843, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De KOFFIJ-PLANTAADJE *SCHAAPSTEDE*, cum annexis, gelegen aan de rivier *beneden Commewijne*, ter linkerhand in het opvaren tusschen de Plantaadjen *de Goeden Vriendschap* en *Rhijnberk*, aankomende den Boedel wijlen ALEXANDER ELIAZER SALOMONS. — En

Eenige MEUBELAIRE GOEDEREN: aankomende *J. G. J. HELMCKE.*

Paramaribo, den 14 November 1843.

M. T. SCHOTBORGH.

KUNSTIGE CIRCUS.

Op DONDERDAG den 16den November 1843, zal bovenstaande *CIRCUS* hare Kunstvoorstellingen aanvangen met:

Eene *MAGNIFIQUE VERTOONING* van nooit geziene LIGCHAAMSOEFENINGEN, zoo te Paard als anderzins; alles breedvoerig beschreven, op de veelvuldige *PROGRAMMA'S*, algemeen door deze Stad verspreid.

PRIJZEN DER ZITPLAATSEN:

LOGE	ƒ 5.
BALCON	» 3-50.
PARTERRE	» 2-50.

De Entrée-Billetten zijn verkrijgbaar op den middag der vertooning in het Gebouw van den *Circus*, aan de *Keizerstraat*.

Aanvang precies 's avonds ten half acht ure. (28595)

(28596) SEQUESTERS in de Plantaadje *Pietersszorg*, bieden bij inschrijving te Koop aan:

Vijftig vaten SUIKER.

De inschrijvings-billetten zullen aangenomen worden tot Dingsdag den 21sten dezer, des morgens ten *negen* ure, ter Griffie van het Geregtshof, alwaar het monster te bezigtigen is, en alsdan worden geopend ten overstaan van Heeren Gecommitteerden uit den Hove.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, zal de Suiker voor rekening en risico van den Kooper binnen *veertien* dagen moeten worden afgehaald.

Paramaribo, den 14 November 1843.

(28603) Over *zes* weken, dag en datum nader te bepalen, zal de ondergeteekende, door- en ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS, publiek doen verkoopen

Het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen aan den *Grooten Rijweg* van *Combé*, Eerste Buitenwijk No. 38, grenzende het Erf tot aan de *Wichersstraat*; aankomende den Boedel wijlen Mevrouw de Wed. PFANNKUCHEN.

Inmiddels is hetzelve UIT DE HAND TE KOOP.

Paramaribo, den 9 November 1843.

F. G. van PFANNKUCHEN qq.

De ondergeteekende verwittigt zijne geëerde Begunstigers, dat hij voornemens is de Affaire door hem onder de Firma

NIEBERG & BOTHE,

gedreven, op te breken, en binnen kort naar het Moederland te vertrekken. Hij biedt zijne voorradige *GOEDEREN* tegen VERMINDERDE PRIJZEN te koop aan, alsmede op favorabele condities:

Het door hem bewoonde *HUIS* en *ERF*, aan den *Waterkant* La. A. No. 172. (28604)

Paramaribo, den 9 November 1843.

H. A. BOTHE.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 12den dezer, het Nd. Am. Schip Laurence H. Adams, Kapt. R. Rich, van New York, hebbende 30 dagen reis; Passagiers: de Heeren R. Main, W. A. Delivan, J. G. Cadwalleder, J. Wills, Echtgenoot en 5 Kinderen, P. Coteo, W. Hobbs, H. Mustayer, E. Woods en Echtg., J. Miller, L. Sippman, F. Whittaker, M S. Glenroy, W. Chambers, Wm Mc Cabe, H. A. Perkins, Wm. Steward, F. Storer, G. Atwood, R. Quintard, M. Alido, F. Millery, Doct. Riley, A. P. Lincoln, J. Clark, G. M. Bush, J. Mitchel en J. Burnett.

Den 13den, de Nd. Am. Brik Garnett, Kapt. H. Hodge, van Boston; hebbende 30 dagen reis.

Idem, de Nd. Am. Brik Baltic, Kapt. J. Waite, van Portland; hebbende 32 dagen reis.

Mengelingen.

De valsche Bruidegom.

(*Vervolg en slot van No. 90.*)

Dat alles werd op den meest eenvoudigen en natuurlijken toon der wereld verteld, zoodat zelfs een helder en doorziend man had kunnen bedrogen worden. De zachtzinnige mevrouw de Mellan schrikte zoozeer terug op de gedachte aan een tweegevecht, dat zij er op aandrong om de omstreken eener stad te verlaten, waar haar schoonzoon zulk eene onaangename ontmoeting zou kunnen hebben. Het verblijf op het land kwam harer moederlijke bezorgdheid niet veilig genoeg voor; want in de nabijheid woonden vele familien van zee officieren, die des avonds zich wederkeerig plegden te bezoeken. Cardan, van zijn kant, drong niet op een spoedig vertrek aan. Deze welgespeelde rol verdubbelde slechts de bezorgdheid van mevrouw de Mellan; zij nam hem dus ter zijde, en, op Anna wijzende, zeide zij: „het arme kind is wat bedeesd, zij durft u schier niet aan te zien. Wij moeten maar een' tijd lang te zamen reizen, om haar eenigen moed en vertrouwen in te boezemen. Niets bevordert zoo spoedig de vertrouwelijkheid als eene reis. Na verloop van eene enkele maand is men te zamen op den voet eener oude vriendschap. Zijn wij niet wederzijdsch van de geheele wereld onafhankelijk? Gij kunt mijne dochter even zoo goed in Italie of Spanje huwen, als in Frankrijk. Laat ons dus kalm en bedaard zijn en vertrekken."

Cardan boog zich met het gelaat en de houding van iemand, die zich tot iets laat overhalen: „ik wil mijner schoonmoeder niet de eerste beleefdheid weigeren, die zij van mij begeert. Laat ons dus op reis gaan."

Bij de toebereidselen tot de reis werd bepaald, dat Valentin in het landhuis achterblijven zoude, om op hetzelve en den gang des huizes een oog te houden. De goede weduwe stelde hem eene som gelds ter bestrijding der voorziene en onvoorziene uitgaven ter hand. Den volgenden morgen, vóór het aanbreken van den dag, gingen Cardan en de beide dames de Mellan op reis naar Marseille. Daar verschafte Cardan zich een' pas naar Spanje. Eenige dagen later stoeg hij met de beide dames te Barcelona in het Asturische hof af.

Ongeveer veertien dagen na het vertrek van mevrouw de Mellan landde Albert de Kerbriant aan de haven van Toulon aan. Zonder zich den tijd te gunnen, om zijne uit Indie medegebragte kleeding te verwisselen voor de inlandsche, ijlde hij naar het postkantoor, om de woning van mevrouw de Mellan uit te vorschen. Men wees hem haar landgoed aan.

Zich op een huurpaard werpen en de stad in de aangewezene rigting te verlaten was het werk van een oogenblik.

Uit Indie aangekomen, met het streelend vooruitzigt van millioen te zullen trouwen, en nu aan land, om binnen weinige minuten het huis te aanschouwen, hetwelk zijne jonge verloofde bewonen moest, — zoo iets beleeft een sterveling hoogstens eenmaal.

Albert beefde van vreugde op het zien van het Italiaansche lustprieël, door welks weelderig loover hij donkere lokken en witte gewaden schemeren zag. Daar immers toefden zijne toekomstige familie, zijn geluk, zijn rijkdom. Aan het einde van de laan sprong hij van zijn paard, beklom het terras, en sprak in buitengewone verrukking den naam van mevrouw de Mellan en den zijnen uit. Een groep jonge heeren en dames hief zich op dezen roep zwijgend van hunne zitplaatsen op, en staarde verwonderd den onbekenden aangekomene aan.

Albert de Kerbriant was niet minder getroffen over deze koele ontvangst. Het kwam echter bij hem op, dat hij zich in de woning kon vergist hebben, en zeide dus, op verontschuldigenden toon: — Vergeeft mij, ik verkeer in eene dwaling, hetgeen niet te verwonderen is, daar zoo vele landhuizen hier zonder nommers zijn. Ik heb dit huis voor een ander genomen, en evenwel komt het geheel met de gegevene aanduiding overeen.''

— Misschien hebt gij u niet vergist, sprak eene bejaarde vrouw, — wij wonen eerst sedert eenige weken hier. Vóór ons heeft inderdaad zekere mevrouw de Mellan gewoond. De pachters in den omtrek hebben het ons gezegd en zullen het u waarschijnlijk ook gezegd hebben.

— Mevrouw de Mellan is dan misschien van hier naar de stad verhuisd? vroeg Albert.

— Neen, mijnheer, zij is met hare dochter en haar schoonzoon op reis gegaan.

— Met haren schoonzoon? gilde Albert.

— Met haren schoonzoon, of ten minste met den jongen man, die hare dochter huwen zal.

Albert verzamelde al zijne krachten, om niet aan de onbekenden, bij welke hij zich bevond, de gewaarwordingen, die hem bestormden, te laten blijken. Met gedwongen kalmte sprak hij: — Vergeeft mij, wanneer ik in bijzonderheden trede, die u welligt onbescheiden mogen voorkomen. Hebt gij welligt ook den naam hooren noemen van den man, die mejufvr. de Mellan trouwen zal?

— Die naam is vrij bekend, hervatte de bejaarde dame. De bedienden der pachters uit de nabuurschap hebben dien dikwijls genoemd, en van daar weten wij, dat het zekere Albert de Kerbriant is, die aan de jonge Anna verloofd is.

— Juist, dezelfde, hervatte Albert.

— Gij ziet dus, dat wij wèl onderrigt zijn, ging de dame voort. Op dit oogenblik moet het huwelijk voltrokken zijn.

— Met den heer de Kerbriant? vroeg Albert op een' toon, die zijne toehoorders onthutste.

Alle hoofden knikten toestemmend.

Met den heer de Kerbriant? herhaalde Albert op den toon der vertwijfeling. Dat is onmogelijk: want ik ben Albert de Kerbriant; ik kom hier om met Anna de Mellan te trouwen! Dat is een helsch geheim! De een of andere schelm moet mijne brieven onderschept en mijn' naam aangenomen hebben. Eene verschrikkelijke ontdekking!

Hij zonk op de bank in het prieël neder en wischte het koude zweet van zijn voorhoofd. Spoedig, echter, verkreeg de toorn de overhand op de ontsteltenis. Hij begreep dat hij al zijne gedachten verzamelen moest, alle kalmte en bedaardheid behoefde, om den dader van dergelijke voorbeeldelooze schelmerij te achterhalen. Hij sprong op, verontschuldigde zich wegens de gemaakte stoornis, en spoedde zich naar de omliggende pachthoeven om nader den dag, het uur van vertrek der de Mellan's en de rigting harer reis te vernemen.

Nadat hij hierin geslaagd was, ijlde hij naar Marseille en doorliep de voornaamste hôtels. In het Hôtel des Empereurs herinnerde de waard Castel zich terstond de twee vrouwen en den heer, die gedurende twee dagen bij hem vertoefd hadden, en van daar naar Barcelona waren onder zeil gegaan. Castel gaf zelfs aan den jongen zeeman den naam des bankiers op, wien hij den voorgegevenen de Kerbriant aanbevolen had, toen deze een' wissel van 15 000 franken voor zijne schoonmoeder verlangde.

Albert vloog naar den bankier en vond niet alleen de opgaven des waards bevestigd, maar ook zijne kunstiglijk nagemaakte hand op den wissel. Hij begreep, dat hij met een' geslepen bedrieger te doen had, vermoedelijk met een' misdadiger, die den kerker ontvlugt was. Hij nam extra post en in vijf uren tijds was hij weer te Toulon. Bij den commissaris van het Bagno verkreeg hij het signalement van Cardan, den ontvlugten boosdoener; een zijner vrienden verschafte hem een' brief aan den Franschen consul te Barcelona, en zoo scheepte hij zich nog denzelfden avond naar Barcelona in.

Eene minuut te verliezen, konde het onheil doen vermeerderen, dat zich ligt niet weder herstellen of afweren liet. Albert verzuimde alzoo, zoodra hij te Barcelona voet aan land had gezet, geen' oogenblik, om zich tot den Franschen consul te begeven. Het was reeds avond. Toen hij aan des consuls woning kwam, sloeg het negen uur. Op zijne vraag kreeg hij tot antwoord, dat de consul in de Italiaansche opera was. Albert spoedde zich dus naar den schouwburg, en liet zich de loge van den consul aanwijzen. Zonder pligtplegingen trad hij dezelve binnen, maakte zijne verontschuldiging wegens deze onverwachte stoornis en overreikte zijnen brief van aanbeveling. Nadat de consul dien gelezen had, en in korte trekken Albert's toestand had afgeschilderd gezien, verzocht hij hem in het achterste gedeelte der loge te volgen, waar zij ongestoord spreken konden. De mededeeling, welke hij den jongen zeeman gaf, was de volgende: »Een onbekende, wiens ouderdom ik moeijelijk kan bepalen, is voor drie weken bij mij gekomen, en heeft zich onder den naam van Albert de Kerbriant bij mij aangediend. Hij vertelde mij, dat hij plan had om met zijne verloofde en zijne schoonmoeder zich eenigen tijd in Spanje op te houden, en dat hij na den afloop van zijn' rouwtijd voornemens was te trouwen. De manieren van dezen persoon kwamen mij zonderling voor. Het was eene mengeling van bestudeerden takt, van edele taal en van gemeene uitdrukkingen. In zijne houding had hij eene gedwongene kalmte, welke met zijne herhaalde plotselinge bewegingen in weerspraak was. Hij bezocht mij, zeide hij, vooreerst, om mij zijne opwachting te maken, ten andere, om eenige inlichtingen te vragen nopens de in een vreemd land bij een huwelijk vereischt wordende plegtigheden en vormen. Ik gaf hem alle opheldering, die hij wenschte. Sedert dat eerste bezoek heb ik hem tweemalen weer bij mij gezien, en dezen avond kunt gij hem zien in gindsche loge tegenover ons, in gezelschap van die beide dames. Het signalement hetwelk gij mij gegeven hebt, is in allen opzigte gelijkend en overeenkomend, behalve alleen wat aangaat zijne haren; deze zijn als blond en eenigzins kort opgegeven, en ons individu draagt zwarte en tamelijk lang haar. Dergelijke verandering kan echter ieder kapper of paruikenmaker daarstellen; en het is ligt uit te vinden, of dit plaats gehad hebbe, of niet.

Albert verzocht den consul hem eene plaats in zijne loge voor eenigen tijd in te ruimen en het oogenblik daarop volgende wierp hij bespiedende en doordringende blikken in de loge aan den overgestelden kant. Naauw had hij zijnen man in het oog gekregen, of hij bemerkte, dat dezen het onophoudelijk gadeslaan en het oog van Albert lastig werd en onrustig maakte. Terwijl het publiek vol geestdrift een Italiaansch duet toejuichte, bleef Cardan in eene diepe bewegingloosheid daar zitten. In zijne zwarte kleeding, met zijn geelkleurig boeven gelaat, zijn strakken blik, en veelbeteekenend gefronste wenkbraauwen geleek hij een' demon, die een helsch plan beraamt. Als een sterksprekend tegenhanger zat daar Anna, geheel en al weggesleept door de onschuldige vreugde, die het spel haar gaf, — der duive gelijk, die naast den havik op denzelfden tak gezeten is.

In het volgende tusschenbedrijf stond Albert op, groette den consul met de vertrouwelijke buiging, die ons zegt: ik kom zoo weder, — en begaf zich naar de loge van Cardan. Na een tweemaal herhaald geklop ging de deur open. Albert, zonder de loge binnen te treden, sprak bedaard en hoorbaar: mijnheer Albert de Kerbriant?

— Om u te dienen, hervatte Cardan.

— Ik wenschte een paar woorden met u te spreken.

Cardan stond op, niet zonder eenige verlegenheid te verraden, en ging naar buiten in den gang.

— Ik spreek dus tot den heer Albert de Kerbriant? vroeg Albert.

— Juist, antwoordde de boosdoener met eene gesmoorde stem.

— Zijt gij er wel geheel zeker van?

— Hum, eene zonderlinge vraag! hernam Cardan glimlachend.

In den eigen oogenblik greep Albert den pruik zijns tegenstanders, ontblootte het kaalgeschoren hoofd, en riep, met luider stemme; Gij zijt een bandiet uit het Bagno van Toulon.

Met een' raauwen gil, die als het gebrul eens roofdiers door den schouwburg weergalmde, trok de ontmaskerde booswigt een' dolk om zich van zijn' dreigenden vijand te ontdoen. Albert, echter, die op iets dergelijks verdacht was, greep zijn' arm en drukte den woedenden Cardan tegen den muur. Op zijn geroep kwamen eenige lieden uit de aangrenzende loge en eenige politie dienaars hem ter hulp en maakten zich van den moordenaar meester. Albert greep hem van achteren in den rug aan, rukte hem zijn rok, vest en hemd van den schouder, zoodat de daarin gebrande letters T. F. (travaux forces) te voorschijn kwamen. Een gemompel van verbazing verspreidde zich door de omstanders. Albert leverde den boosdoener aan het geregt over, en begaf zich toen naar de loge van mevrouw de Mellan.

Deze en hare dochter luisterden met angst en vrees naar het gewoel en de opschudding, die in den gang heerschten, en waagden het niet zich in de nieuwsgierige menigte te mengen, die van alle kanten toestroomde. Eensklaps trad de consul binnen, vergezeld van eene persoon in het uniform der Fransche marine en zeide: ik verzoek u, mijne dames, mijn' arm aan te nemen en mij in mijne, dat is, in uwe woning te volgen, want mijn huis staat voor alle Franschen open.

Te zeer ontsteld, om eene vraag om opheldering te doen, voldeden beide vrouwen aan het gedane verzoek. De weduwe nam den arm van Albert aan, Anna dien des consuls. Bij het uittreden des schouwburgs, zagen zij bij den schijn van het kroonlicht dat den gang verlichtte, een' kaalhoofdig en bleek' mensch met bloote schouders, tusschen de policie dienaars geleid, en van het geschimp en het hoongelach der menigte vervolgd.

— Mijn God, dat is Albert, riep mevrouw de Mellan uit.

— Neen, mevrouw, zeide de consul: die mensch is niet Albert de Kerbriant. Hij is een bandiet, die een schandelijk ontwerp tegen u en uwe dochter gesmeed heeft. Hij is een den kerker van Toulon ontvlugte galeiboef die het brandmerk T. F. op zijn' schouder draagt, hetgeen gij zelve zien kunt, zoo het gedrang u toelaat hem nabij genoeg te kennen.

Mevrouw de Mellan was sprakeloos van ontsteltenis, in het huis des consuls kwamen tot wederzijdsche verklaringen, bij welke het verbazen over de vermetelheid des misdadigers zich met den schrik over de gevolgen van eene vertraagde ontdekking der waarheid mengde. Ten gevolge dier ophelderingen waren beide vrouwen te zeer geschokt, om den waren bruidegom terstond met die hartelijke vreugde te bejegenen, die hij verdiende. Den volgenden dag, echter, waren zij genoegzaam tot bedaren gekomen, om haren redder in het bezit en het genot van alle regten te stellen, van welke de misdadige Cardan zich had weten meester te maken; en aan den disch des Franschen consuls werd vastgesteld, dat het huwelijk van Anna en Albert in de Lodewijkskerk te Toulon zoude plaats grijpen, en dat de admiraal zoude verzocht worden de huwelijksakte te onderteekenen.

Het huwelijk werd op denzelfden dag voltrokken, waarop Cardan weder in het Bagno teruggebragt en Valentin Proghera gevat werd, om aan het geregt overgeleverd te worden hetwelk hem, als den handlanger van Cardan en den medepligtige aan den diefstal in het huis van mevrouw de Mellan, later eene gelijke bestemming gaf als zijn' meester gegeven was.

STAND DER MAAN.

7	NOVEMB.	VOLLE MAAN.
15	»	LAATSTE KWARTIER.
21	»	NIEUWE MAAN.
28	»	EERSTE KWARTIER.

WATERGETIJEN.

	Hoog Water.	Laag Water.
15 WOENSDAG.	's morgens 12-00	's avonds 6-00
16 DONDERDAG.	» 12-51	» 6-51
17 VRIJDAG.	» 1-42	» 7 42
18 ZATURDAG.	» 2-33	» 8-33

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.